

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24.

Den 15de September 1892.

41de Aargang.

De skjonne Kunster.

(Af C. C. A. C.)

(Fortsat fra Side 359.)

Vor Tid er visseleg naæst langt frem i Kunst og Industri, og ved Fabrikker, drevne ved Maskinkraft, ere de Tusinder og Titusinder af nyttige og smukke Gjenstande, som nu findes i næsten ethvert Hjem, gjorte billige og derved opnaaelige for de forholdsvis ubemidlede Samfundsklasser. Dette lykkelige Resultat er Frugten af „Alandens Gaver“ til enkelte Mennesker, der saaledes ere blevne vor Slægts Belgjørere. Man tænke sig blot en saa ringe Gjenstand som en Tændstikke eller en Knappenaal, der nu sælges saa billigt, fordi Maskiner tilvirke dem i en saadan Mængde, at f.eks. Fyrstikker sælges med Fordel for en Cent eller mindre for en Øfke fuld, der tæller omtrent 144 Str. Den, som har set Fremgangsmaaden, kan tildels forstaa, hvorledes det lader sig gjøre, men maa tillige beundre Opsinderen af Maskinerne. Det har naturligvis kostet ham eller de, der har konstrueret disse og de Tusinder af andre arbejdssparende

Maskiner, mange sovnlose Nætter, og i mange Tilfælde stedt disse velgjorende Spekulanter i midlertidig Nod og Foragt, sommetider endog for voldsom Forfolgelse, men nu nyde Menneskene Frugterne af disse Kunstens og Industriens Marthrers Arbejde, ligesom vi gjøre det i religios Henseende af Kirkens Marthrers.

Men hvor Haar tænke ikke paa, at der nødvendigvis maa være et Grundlag — en Nod —, hvorpaa alle disse Frembringelser hvile? Denne Nod er Inspiration eller Guds Alands Virkninger paa Menneskets Aland. En vis Mand har sagt: „Der er en Aland i Mennesket, men den Almægtiges Aland oplyser hans Forstand.“ Menneskene halde dette Opfindsomhed, men, som allerede paavist, eksisterede alle Videnskaber hos Gud fra Begyndelsen og vare bragte i praktisk Anvendelse under Skabelsen af denne og andre Kloder. Al Nutidens Videnskab og Kunst maa eksistere til Fuldkommenhed i Himlen og være mere eller mindre forstaet af

de lykkelige Væsener, som befinde sig i Herrens umiddelbare Nærværelse.

Enoks Zion, „den Stad, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud,” „det hellige Jerusalem” og „det nye Jerusalem” vare alle byggede efter Plan og Beregning, som gjorde dem sjonne og behvemme for deres Beboere. Der maa ikke have været Tale om det blot absolut Nødvendige. Heldigvis vil ikke de Gjerrige (som ere Afgudsdyrkere) saa Aldgang der; de vilde næppe synes om den Ødselshed med Guld og Edelstene, som der findes, men begynde med at foreslaa en betydelig Indstrækning i den himmelske Husholdning. Naar Guds Aand her paa Jorden inspirerede Mænd til i al deres Ufuldkommenhed at udtaenke Kunstuvaerker til Brug ved Gudstjenesten under den mosaiske Husholdning, kunne vi saa finde det rimeligt, at den skulde være uvirkom paa Kunsts Omraade, der, hvor Alt er fuldkomment, og hvor der ikke er Mangel paa Materiale eller Undervisning? Er der ikke snarere en til Bished grændende Sandsynlighed for, at vi i vor første aandelige Provesstand, for denne Verden blev skabt maatte, eller i det Mindste for vi fik vor jordiske Tilbærelse, bleve oplært i alle de Videnskaber og Kunster, som Menneskene senere havde gjort Brug af her paa Jorden (vistnok i en langt ringere Grad af Fuldkommenhed), men dog som en Folge af Aandens Abenhærsler, der gives os til vor Mytte og Glæde? Hvorledes kan Aanden „aabenhærlig” det, som ikke eksisterer? Det maatte snarere kaldes „Aandens Paafund” eller „Opfindelse,” men slet ikke Abenhærsle.

Naar vi tro, at Aanderne vare tilstrækkelig oplyste til at kunne danne Partier i Himlen, der forte til Oprør og Krig, er det saa ikke rimeligt ogsaa

at tro, at de samme Aander vare oplyste og uddannede i andre Retninger og ikke blot havde studeret Politik? — Politik i Himlen? — Forsærligt at tænke paa! og dog maa man finde sig i at tro, at Lucifer en Gang var der, lige saa vel som Guds Son, — at der blev gjort Opror, og at en stor Mængde af Aanderne blev udstødte og siden maa bære det affydelige Navn: Djævle. Den ene Fornuftslutning drager andre efter sig. De Evner, som Menneskene her tidlig lægge for Dagen, ere svage Aftoninger af vor forrige Uddannelse i vor første aandelige Tilbærelse. Dette forklarer visse Fænomener, der ellers vilde synes unaturlige. Born have ofte i en meget ung Alder udvist forbausende Evner og Færdighed i visse Retninger, saasom Musik, Tegnekunst, Mathematik og andre Videnskaber. Jesus var selv et saadant Underbarn og forbausede de Skriftkloge ved sine Spørgsmaal og Svar, da han var kun tolv Aar gammel, og mange andre lignende Tilfælde have fundet Sted i vor egen Tidsalder. Der kunde siges meget om dette Emne fra dette Shpunkt, men vi ville her slippe Traaden og atter vende tilbage til Jorden og vor egen praktiske Tid og se, hvorledes de sjonne Kunster, som de kaldes, ikke alene finde Anvendelse, men gjøre Krav paa Anerkjendelse, som en absolut Nødvendighed i næsten alle vor oplyste Tidsalbers mange Forretningsgrene.

Til de sjonne Kunster henregnes i Allmindelighed Poesi, Bygningskunst (Arkitektur), Billedhuggerkunst, Malerkunst, Musik og alle dermed forbundne Arbejder, hvortil der behoves mere end blot mekanisk Færdighed. Med andre Ord saadanne Arbejder, hvortil der behoves en højere Begavelse og Uddannelse. Disse have atter mange forgreninger eller Underafdelinger; saa-

ledes er f. Eks. Tegnekonst, Gravør-kunst, Litografi og Fotografi alle afbildende Kunster, men nogle af dem ere mere eller mindre mekaniske i deres Anvendelse, medens derimod Kompositionen af et Billedet eller et Bygnings-værk er Tankens Værk og kommer derfor i nærmeste Forhold til Poesien, der aldeles ikke indskräner sig til at arrangere Ord i skønne Sætninger, Vers eller Rim, som Møgler maaftre tro. Komponisten, der ordner Noderne til et Musikstykke, er en større Kunstner end den, som udfører det paa et Instrument eller synger det, og saaledes er Arkitekten en større Kunstner end selv de bedste Arbejdere, der opføre Bygningen efter hans Plan. Noderne ere Musikens Negler eller Grundplanen for dens Udførelse, og Tegningen er Kunstnerens Plan og Grundlaget, hvor-paa han selv eller Andre senere udføre det udtænkte Arbejde. Det er især dette vigtige Princip — Grundlaget for de forskjonnende Kunster — at jeg agter at henlede Æmærksom-heden paa i denne min Afhandling.

Desværre have Mange, som kun have betragtet Kunsten fra et overfladisk Synspunkt, gjort sig højst urig-tige Begreber om sammes Bethydning og Vigtighed i Forbindelse med Alt, hvad der hører til vor Tids For-dringer; men en lille Smule nojere Overvejelse vil snart overthyde, selv den mest Økonomiske om, at mange Varers Pris eller Værdi beror for en stor Del paa deres Uldseende, og dersor fordres Kunstnerens Hjælp, ja vel som Arbejderens eller Massinens. Man finder dette straks i enhver Kjøbmænds-butik. Varerne ere ikke alene tiltalende i Form og Farve, men som oftest prydede med Dekorationer, passende til Gjenstanden, uden at disse i sig selv ere til anden Nytte end at behage Øjet.

Vore Tallerkener, Kopper, Fæde og andre Porcellæns-Artikler ere saaledes smykede med Blomster, malede og ind-brændte i Glasseringen, og dog vilde disse Gjenstande kunne gjøre samme Nytte foruden dem. Det samme med Boksdug, Tojer, Daaser til Indpakning af mange Slags Varer, og selv Værktøj, Maskiner og Vogne ere malede og dekorerede paa forskjellig Maade for at behage Kjøberens Øje og derved hjælpe til at sælge det med større Fordel. Alle disse Bestræbelser paa at forsøge de forskjellige Gjenstandes Værdi ved at forbedre deres Uldseende henhøre under teknisk Kunst — det vil sige den almindelige Dekorationskunst. Det er dog ikke alene, hvad der er tilføjet disse Gjenstande i Farve eller anden Udsmykning, men maaftre endnu mere disse Gjenstandes Form, der er af stor Betydning i Handelsverdenen. Det er saaledes mere en Vares Form end dens Farve, som gjor den behagelig for Øjet saa vel som brugbar til sit særegne Øjemod, og saaledes er det ogsaa med større Værker, som f. Eks. Bygninger. Billedhuggerens Værk be-rror næsten udelukkende paa sammes Form, men Tapeter derimod kun paa deres Overslades Monstre og Farver; dog hviler alle disse Sagers Værdi for en stor Del paa et og samme Grundlag, nemlig Kunstnerens Smag og praktiske Dygtighed til at komponere Originaltegningen, efter at have ud-tænkt dens Uldseende.

Man kan derfor med god Grund henregne Tegnekonsten som et Side-stykke til Skriftekunsten og ligeberettiget til Blads i vore almindelige Distrikts-skoler, og det er i Virkeligbeden van-skeligt at skille dem ad. Selv Skole-værelset beviser dette. Alle Slags Bøger, lige fra ABC til højere Klas-jers Værker angaaende Geografi, Geo-

logi, Astronomi og Historie, ere illustrerede med Billeder, der hjælpe til at forklare Teksten, og selv Læreren vilde blive stedt i stor Forlegenhed uden dem; og mange af de bedste Bøger vilde tage betydeligt i deres Værdi som Undervisningsmiddel, der som disse forklarende Billeder vare udeladte. Vi finde paa Bæggene Kort af forskellige Slags, som tydeliggjøre i høj Grad en Lærers eller Bogs Tekst, hvad enten dette maatte være Astronomi, Geografi, Zoologi eller Botanik, og uden disse vilde det være Læreren næsten lige saa umuligt at blive forstaet angaaende disse Videnskaber som for en Kunstmaler at undervise en Blind i Brugen af Farver. At disse Hjælpemidler ere af næsten uvurderlig Nytte baade for Læreren og hans Disciple, vil viist et hvært tænksomme Menneske straks indromme, og med det samme, at Tegne-kunsten her gjør væsenlig Nytte ved Undervisningen i vores almindelige Skoler. Som en Selvfolge træder Kunstneren ind i de forreste Rækker blandt vor Tids Fremstmidtselementer og kan derfor henregnes blandt Menneskeslægtens Belgjørere.

Det er dog ikke blot i Skolen, at vi finde Kunstnerens Bethydning og Værdi saa iojnesaldende illustreret, men længe før Barnet er udviklet nok til at skride over den hjemlige Dørterskel, er det paavirket af Dagligstuenes Dekorationer, Stikkerne paa Bæggene, Blomsterpotterne i Binduet, Gardiner, Tæpper, og selv Moders eget Toilette er Gjenstand for Barnets Observationsevne og bidrage til at give det de første Indtryk, og derved i en vis Grad dets Uddannelse. Om Nogen betivler denne min Anskuelse, vil jeg blot bede dem om at betragte de forskellige Vornekarakterer blandt de forskellige

Folk. Tag Børn af samme Alder fra Kongefamilien og siden fra hver af de øvrige Samfundsklasser, helt ned til Tiggerfamiljen, hvis Familjehoved maaesse er en Forbryder, og vi ville finde denne min Paastand tydelig nok bevist. Vil man have dette bevist endnu mere slaaende, saa stil den barbariske Vilde ved Siden af et Barn, der tilhører en oplyst, kristelig Familie, og man vil se Folgerne af Hjemmets første Indtryk paa Barnets Sind. Enhver oplyst Husmoder forstaar dette og gjor derfor baade sig selv og sit Hjem saa tiltalende og behageligt i Udspringende som muligt. At dette ster (maaesse ubevidst) efter den naturlige Skønhedshands' Love, vil man indse af Barnets Tilfredshed med det Skønne, saa vel som Frygt og Afsky for det Grimme. Der er næppe nogen hvid Moders Barn, der ikke viser Skræf og Afsky for et sort Ansigt eller andre mørke og mindre skønne Farver og Former. Hvo lærte det spæde Barn dette? — Jeg svarer: Den samme, som smykede Naturens store Rige med Floraens utallige skønne Former og Farver, og som en Gang sagde: „se til Liljerne paa Marken . . . Salomon i al sin Hellighed var ikke klædt som en af dem.“

Det tager viistnok meget længere Tid, kræver mere taalmodigt Arbejde og større Opofrelse af Penge og Tid for at opnaa en lønnende Stilling som Bidenskabsmand eller Kunstner, end at lære at dyrke Jorden eller udføre andre almindelige Arbejder, hvortil der næsten blot udfordres fysiske Kræfter, og som lønner sig snarere, for saa vidt at Penge er alt, hvad der stræbes efter. Det er derfor, at Mange sætte saa hiden Pris paa de skønne Kunster. Det første Spørgsmål hos saadanne Folk er sædvanligt: vil det betale sig? — efter Dollars- og Cents-Synsmaaden.

De se Intet udover deres egen snævre Synskreds, som er værdifuldt, og staar derfor forholdsvis endnu paa den uciviliserede Bildes Grund, kun med den Forstjel, at Sidstnævnte kan fremføre bedre Undskyldninger for sin Uvidenhed og Konservatismus end vore arrogante Pengespékulanter.

Jeg har allerede tidligere vist de skjonne Kunsters Anvendelse i Religionens Tjeneste i gamle Dage, under den Allmægtiges umiddelbare Bejlebung og Alandens Inspiration, samt, at den samme hellige Kundskabskilde tilkjendegav og lod nedskrive og opbevare som et Vidnesbyrd for os og alle kommende Slægter, at de skjonne Kunster vilde finde deres allerstørste og herligste Anvendelse i de sidste Dage, naar „Herren vilde gjøre sine Fodders Sted herligt.“ — at han vilde lade Nationerne tilføre Zion allehaande kostbare Materialier til Templernes Udsmykning, og at dette ikke vilde ske blot af Forfængelighed, men fordi disse Folk „vilde lære om Herrens Veje og vandre paa hans Stier.“ (Se Ej. 2det Kap.) Vore Templer staa vistnok tilbage for mange af den civiliserede Verdens Kathedraler og Kirker i arkitektonisk Kunst, men de ere dog opførte og dekorerede efter Kunsts Regler af de dygtigste Kræfter, vi have, for at svare til deres hoje Bestemmelse for de Levendes og de Dodes Frelse og Ophojelse. Dette er dog kun en Begyndelse til de Fremskridt, der ville blive gjorte i den Tidning; thi for at kunne svare til den Skildring, som Abenbareren Johannes giver af det nye Jerusalem, maa vore Stæder og Alt, hvad deri indbefattes, indrettes efter et langt

fuldkommere Monster, end det er fået hidindtil. (Se Joh. Abb. 21de Kap.)

Skjønt det viselig maa have stor Bethydning for Sidste-Dages Hellige, at Kunsten finder saa megen Anerkjendelse hos Gud og Anvendelse her paa Jordene blandt Menneskene i Forbindelse med aabenbaret Religion, saa er det maaske ikke af mindre Interesse for en Del af dem at faa et Indblik i Kunsts Virkninger (og den dermed udviklede Smag for, hvad der er smukt og tiltalende for Øjet) i finansiell Henseende; thi Dollars-Spørgsmaalet er, som sagt, af megen Vigighed i denne Verden. Man finder, som tidligere bemærket, at Alt, hvad der er af smuk Form og Farve, skylder Dekorationskunsten sine Fortrin fremfor det, der blot er brugeligt uden Hensyn til Udseende.

Dekorationskunsten gribet saaledes ind i alle Forretningsgrene og kan findes bragt i Anvendelse hos den barbariske Vilde, der smykker sig med Fjer, Koraller og vilde Dyrs Tænder, eller tatoverer eller bemaler sit Ansigt, saa vel som hos vor Tids Modedamer, der sminker deres Ansigt og dekorere sig med Juvelererens skønneste Guldsmykker. Tilbøjeligheden til at forbedre eller i det Mindste forandre sit Udseende, med eller uden Klededragt, findes hos alle Folk, paa alle Steder og til alle Tider, hos de Gamle saa vel som de Unge, hos de Fattige saa vel som de Rige. Deres Omgivelser ere paavirkede af samme Forfjonnelsessands, og dette har bevirket den Uendelighed af Fordringer, som i vor Tid, saa vel som i ældre Tider, stiller til Menneskenes Produktionsmidler.

(Fortsættes paa Side 376.)

— Den jordiske Bisdoms Honning samle vi ikke af Blomster, men af Taarer.

Den 15de September 1892.

Hvilken er den sande Kirke?

Spørgsmaalet: Hvilken er den sande Kirke? drøftes ofte i den theologiske Verden. De Svar, som ere givne til dette Spørgsmaal, ere i Almindelighed tomme og utilfredsstillende. Katholikerne og den saakaldie episkopale Kirke give maaſke det mest bestemte Svar, hvilket hviler paa en Paastaa om Kirkens Bedblivelse, det vil sige, de paastaa, at Kirken har været og vedblevet paa Jorden fra Kristi og Apostlene Dage til den nærværende Tid, og at den Kirke, som kan spore en uafbrudt Følgerække i Præstedommet, er den sande Kirke. Andre religioſe Samfund paastaa, at Elde, Bedvarenhed og Form bethde Intet, men at aandeligt Liv, Kraft til at oploſte den Falne og omvende Shynderen, saa vel som andre Beviser for, at religios Styrke er tilstede, ere den sande Kirkes Kjendetegn.

Man ſkulde ſynes, det maatte være nødvendigt først at afgjøre, hvad der ſkal forſtaas ved „den sande Kirke,” forend Spørgsmaalet kan besvares paa en tilfredsstillende Maade. Dersom der ved Udtrykket „den sande Kirke“ menes Kristi Kirke — og vi formode, dette er Meningen —, da er det en Selvſølge, at ingen Kirke, som Jesus ikke har oprettet, er den sande Kirke. Det nye Testamente indeholder Beretningen om, at han oprettede ſin Kirke, da han var paa Jorden, og ligeledes finde vi der Beretningen om denne Kirkes Bedblivelse paa Jorden, medens Apostlene levede, og Kirken var under deres Bestyrrelse. Det nye Testamente beskriver Kirkens Organisation, dens Læresætninger, dens Myndighed, dens Ordinanser, dens Gaver, Kræfter og Ejendommeligheder; ligeledes antyder den om et fuldstændigt Fraſald fra Kirkens Anordninger, som ſkulde komme, og beskriver tydeligt, at falsoſe Lærere ſkulde opſtaa, ſom for Bindings Skhld vilde lære Menneskene Bildfarelse og gjøre Menneskenes Gjæles Frelſe til en Handelsvare.

Det er en let Sag at afgjøre, enten den Paastand, ſom gjør Fordring paa Kirkens Bedblivelse, er af noget Værd eller ikke; man behøver kun at sammenligne de Samfund, ſom gjøre denne Paastand, med den oprindelige Kirke. Man vil da ſe, at hine Samfund ere aldeles ulige den Kirke, ſom Jesus oprettede, og de tjene kun til at bevise Sandheden af Profetierne om det store Fraſald, ſom ſkulde finde Sted, og ſom den hellige Skrift vidner om. Disſe ſenere Kirkeorganisationer blevé indſtiftede af Mennesker, der ingen Paastand gjorde paa, at Kristus havde bemyndiget dem dertil. Uden Hensyn til, hvor nyttige disſe Samfund i mange Henseender ere eller have været, ere de dog ikke den samme Organisation, ſom Jesus oprettede, da han var paa Jorden, ejheller ere de hans Kirke, formedelſt Åabenbaring eller Myndighed fra ham ſiden hans Bortgang. Dersom Jesus Kristus ikke har organiseret ſin Kirke i denne ſidste Tid, er der ingen sand Kirke paa Jorden, men alle kirkelige Samfund ere ligeſaa menneskelige i deres Natur ſom nogen verdsdig Forening.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige gjor den Paastand, at den er organiseret ved den Herre Jesus Kristus selv, formedelst hans egen personlige Betjening og Myndighed, og er nojagtig tilsvarende til den oprindelige kristne Kirke. Af disse Aarsager besvare vi Spørgsmaalet ved at sige, at denne er den eneste sande Kristi Kirke paa Jorden, og vi vide, at hvad vi sige, er sandt. — Des. News.

Korrespondance.

Trondhjem, Norge, d. 26de Aug. 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Maaafse det kunde være af Interesse for Dem at høre lidt fra denne Del af Herrens Bingeard.

Før det Første kan jeg berette, at vi ere i Besiddelse af godt Helsbred, baade jeg og Broder Olsen, og vi ere glade over at have Anledning til at virke som Evangeliets Budbærere iblandt vore Medmennesker. Herren har velsignet os i vore Bestræbelser for at udsprede Sandheden blandt vore Medmennesker. Vi have været i Stand til at bære vore Bidnesbhrd angaaende den store Frelsningsplan, som er igjen aabenbaret til Jorden for Menneskenes Frelse og Ophojelse, og hvorrigjennem Alle, som ville annamme Samme, kunne vende tilbage til deres Faders Nærhed. Mange Steder i denne Gren have vi fundet Menneskene uvidende om Evangeliet, og Mange have haft stor Interesse af at høre os og at lytte til vort Bidnesbhrd. Andre Steder have vi truffet Nogle, som have været meget uimodtagelige for Sandheden. Mange havde været bekjendte med Eldsterne for Aar tilbage og havde læst vore Skrifter. Her i denne By synes der i Almindelighed at herfør en Slovhed blandt Folket for Alt, som faldes Religion, og her blæser mangt et Verdoms Vejr; men her er allige-

vel mange oprigtige Mennesker og Adskillige, som i Oprigtighed undersøge de Sidste-Dages Helliges Lære, og vi have fundet mange Venner, og jeg har det Haab, at Mange af dem, som undersøge Evangeliet, ville anname det i en nær Fremtid. Jeg har ogsaa det Haab, at meget Godt kan endnu blive gjort i de forskellige Bygder, hvor Evangeliet ikke har været prædiket meget. Vore Forsamlinger have været temmelig godt besøgte af Fremmede hele Tiden, og mange ere virkelig oprigtige, men det ser ud til, at det tager Tid, førend de indje Nødvenigheden af at løsribe sig fra Verden og deres Venner og at tage Kristi Kors op. Vi have søgt med al Fver og Flid at udsaa den gode Sæd iblandt vore Medmennesker, og vi have ikke sparet nogen Anledning; og jeg haaber, at noget af Sæden er falset i god Jord og vil bære Frugt til Belsignelse; Noget er maaafse falset paa Stengrund og Andet igjen iblandt Torne. Jeg føler i Sandhed Taknemmelighed til Herren for, at han har styrket os i vore Bestræbelser til nærværende Tid, saa at vi have været i Stand til at udføre vore Kalds Pligter; dersom vi have gjort noget Godt, saa skal han have Eren dersfor. De Hellige her ere i Almindelighed trofaste og søger at gjøre det Bedste, de formaa, men Klinten er jo kommen ind iblandt Sveden her ogsaa. Her ere ogsaa

Saadanne, som ikke ere saa midkjære for Sandhedens Sag, som de burde være, men jeg haaber, de ville indse Nødvendigheden af at blive det.

Jeg kan i Sandhed sige, at jeg har haft Glæde i mit Arbejde den Døg, jeg har virket i denne Gren, og nu, da jeg er faldet til at gaa til Nalelund for om muligt der at finde en ny Arbejdsmark for Evangeliet, haaber jeg, at Herren vil velsigne mig, saa at jeg maa blive i Stand til at bære mit Bidnesbyrd til Folket i den Del af Landet og om muligt at bringe mange Gjæle til Sandhedens Erfjendelse. Der ere mange Mennesker paa de Trakter, som endnu ikke have hørt Evangeliet, og maaske Mange ville annamme det, men om ikke, skal det alligevel prædikes for dem til et Bidnesbyrd, saa at de ingen Undskyldning skulle have paa den kommende Dag.

Broder Olsen vil saaledes blive her alene. Folk her ere i Almindelighed meget venlige imod os og meget humane, men en Slovheds Land, eller, som Profeten Esaias uttaler sig, „en dyb Sovns Land“ hviler over de fleste af dem. Mange af dem ere faldne i Sovn i deres fabelagtige Traditioner og Menneskelærdomme og ere komne paa den Tanke, at de hverken behøve eller kunne gjøre Noget selv for deres Gjæles Frelse. Jeg tænker mange Gange over, hvor skuffede saadanne Mennesker ville blive en Gang, naar de vaagne op af deres Øvale, enten det

bliver paa denne eller paa hin Side af Sløret.

Bejret her har været meget holdt og regnfuldt hele Sommeren; jeg kan ikke sige, at jeg har set en varm Dag i Sommer. Indhøstningen for Landmanden vil ogsaa blive daarlig; Mange have begyndt at slaa deres Korn til Kreatursføde paa Grund af, at de kunne indse, at det var umuligt for det at modnes. Arbejdslossheden er ogsaa temmelig stor iblandt Folket i denne By.

Før nogle Dage siden modtog jeg Brev fra Præsident Madsen, hvoraf jeg erfarede, at Alt var vel i Christiania. I Dag har jeg modtaget Brev fra Eldsterne Nephi Andersen og A. M. Israelsen strevet fra Tromsø; jeg erfarer deraf, at de have virket med Æver og Flid iblandt Folket baade i Tromsø og Omegn, men at Størstedelen af Folket er uimodtagelig for Sandheden. Jeg har ogsaa haft Brev fra mit Hjem idag; Alt er vel der, for hvilket jeg er Herren meget taknemmelig. Jeg vil slutte for denne Gang, men vil lade Dem høre fra mig, naar jeg begynder i min nye Arbejdsmark.

Til Slutning fremsender jeg min hjerteligste Hilsen til alle Søskende og til Brødrene paa Kontoret.

Med Ønsket om, at Herren altid maa velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Kald, forbliver jeg Deres Broder og Ven i den nye og evige Bagt,

H. A. Pedersen.

De Skjonne Kunster.

(Sluttet fra Side 373.)

Menneskenes Smag og deraf følgende Fordringer ere højest forskellige, og derved forsøges Nødvendigheden for

den store Forskjel, som findes i Form og Farve af Alt, hvad vi benytte. Derved mangfoldiggjøres Dekorations-

kunstens Frembringelser i det Uendelige. Man tænke sig blot Tapetmonstrene og Tojernes Mønstre og Farver, hvilke alle ere „udtænkte“ af Kunstmændene, før Fabrikerne blev satte i Stand til at producere dem. De mange Millioner Mennesker, som finde Beskæftigelse og en levevej i disse og mange andre Slags Fabrikker, skylder derfor Dekorationskunsten — og dermed tillige Kunsteren — Tak for deres Livsophold. Købmanden, Skibsrederen eller Jernbane-kompaagniet, saa vel som Staten, høste hver paa sin Vis direkte Gavn af Om-sætningen af alle disse Industrijen-stande, der nu henregnes til Nødvendighedsartikler, men som dog for en stor Del variere i Pris, blot begrundet paa deres Uldseende. Selv Fabriken skylder Arkitekten sin Tilværelse, og det samme kan siges om vore Skibe, Jernbaner og Maskiner — Alt hviler paa Konstruktørens Evne til at „udtænke“ og ved Tegning tydeliggøre sine Ideer. Det Skønneste, naar det er forenet med Nutte, finder altid Fortrinet.

Da Dekorations- og Tegne-kunst saaledes bringes i Anvendelse i om-trent Alt, hvad man daglig behøtter, saa synes det at maatte være selvindlysende, at i det Mindste Begyndelses-grundene i Tegne- og Dekorationskunst burde skænkes den Æpmærksomhed i vore Almueskoler (District-Schools), som dens store Betydning visselig fortjener. Skrivekunsten er nu til Dags anerkjendt som et absolut uodvendigt Element i vore Skoler, men det har ikke altid været saaledes; thi der findes endnu mange Tusinder, der ikke kan skrive deres eget Navn, langt mindre udtrykke deres tanker paa Papiret. Tiden vil ogsaa komme, da man vil indse Nødvendigheden af Undervisning i Tegning i vore Skoler, ligesom

man nu indser Skrivekunstens Nødvendighed.

En Smule Historie vil maaske tjene til at bekræfte denne min Ansuelse. Som Enhver ved, er England et Fa-brikland, og som en Følge deraf har Dekorationskunsten i Aarhundreder fundet Anvendelse ved at frembringe de utallige Mønstre, som gjorde deres Tojer salgbare i andre Lande; men det var ikke blot til Tojer, at Kunsterens Geni fordredes, men til mangfoldige andre Gjenstande, der af det engelske Folk blev udvorte til andre Lande og gave det Midler til at leve, næsten uden at frembringe Brod af Jordens. Man fandt det derfor nødvendigt, at ikke blot Kunsteren og Fabrikeren skulle forstaa sig paa, hvad der var virkelig smukt ifolge sand Smag, men at ogsaa Arbejderen burde have nogen Uddannelse i den Retning. Tegning blev derfor indført i de fleste Skoler som en Følge af den sorgelige Erfaring, man havde gjort ved at forsommle det. Prins Albert berejste i sine ungre Aar forskellige Lande og kom derved til den Slutning, at det engelske Folk stod meget tilbage for det franske og visse andre i Henseende til deres Produkters Uldseende, skønt disse kunde maale sig med Hensyn til Bonitet og Prisbillighed. Derved kom han til at lægge Planen for den første store Verdensudstilling i London (1851), og saaledes fremlagde han for det forhusede Fabriksfolk de tydeligste Beviser for deres Usuldkommenhed og den hidtil uforstaede Grund til, at andre Landes Varer begyndte føleligt at fortrænge de engelske. Regjeringen, saa vel som Folket, sik derved Øjnene op og skynde sig med at høje paa deres Forsommelse. Kunstaademier og tekniske Skoler blev oprettede i alle Dele af Landet, og for en Snes Aar siden

var der allerede to Tusinde Studenter, som uddannede sig til Lærere i Tegne- og Dekorationskunst, medens over halvtredesindstyve Tusinde af den arbejdende, fattige Klasse af Folket modtog Undervisning i Tegning i Almueskolerne. Virkningerne viste sig ved den næste store Verdensudstilling i Paris (1867), idet England i Løbet af kun 16 Aar havde hævet sig fra at være en af de lavest stillede Nationer til at staa i forreste Række med sine Kunst- og Industri-Ojenstande. Ved denne Lejlighed stod de Forenede Stater endnu paa sin tidlige Plads — nedest.

Som et slaende Bevis for de finansielle Virkninger, dette System har haft, ville vi tilføje, at de engelske Porcellensvarer ere stegne i Prism og Udsætning i en forbausende Grad, siden en vis Fabrikant (Wedgewood) engagerede Billedhuggeren Flaxman til at kopiere sine Modeller efter de antike græske Vaser, hvorved disse Varer blev verdensberømte og fandt rivende Udsætning. Derved blev disse Vergrave paa en Gang gjorte til indbringende Gulddiner og gave forøget Bestjættigelse og Fortjeneste til mange Tusinde, og man paastaaer, at England ved at stiftte Kunstsamlinger og Kunstsksoler har forøget sin Industri halvtredesindstyve Procent i de sidste tyve Aar.

Vende vi os til Fastlandet, saa finde vi, at Silkevarerne fra Lyon saa vel som vævede Tapeter (Gobelins) står den forsinde Farvesmag, der bliver uddannet i Frankrigs mangfoldige Kunstsksoler, deres Verdensberømmethed. Det samme kan siges om Brüssel-Tæpper og Tapeter fra det lille Belgien.

I Massachusetts, i vort eget Land, er man nu kommen saa vidt, at Tegning anses som nødvendig i Forbin-

delse med en god Skoleundervisning, og der er vedtaget en Lov, der bestemmer, at alle Børn skal have Adgang til fri Undervisning i Tegning enten i Dag- eller Aftenskoler, naar de ere over 15 Aar gamle. Det er jo Noget, men ikke Nød, for vort stolte Amerika, der altid praler af sine Skoler. I de fleste Tilfælde indskrænker saadan Tegneundervisning sig til „at kopiere smaa, daalige Billeder.“ Dette er dog kun af ringe praktisk Nutte, naar der ikke dermed følger Undervisning i de Principer, hvorpaa Dekoration og anden Tegning er grundet. Sjælden gjøres der Henthålling til Reglerne for Smag, Forhold eller Farve, ej heller bliver der givet Undervisning i geometrisk Tegning, som er Grundprincipet i al Dekoration. Resultatet viser sig desværre altfor tydeligt i vores smagleste Bygninger, dekorerede med hvad som helst, der kommer for Haanden, i mange Tilfælde, og tjener derved kun til at proklamere vor store Uvidenhed og Arrogance.

Der er undertiden gjort Forsøg paa at undskylde vor Forommelse i den Retning med, at der ikke er Tid til at indføre flere Undervisnings-Emner i Skolen. Børnene kunne ikke faa Tid til at lære mere. Tillad mig som Svar at foreslaa, at der skiftevis undervises i Skrivning og i Tegning. Disse Fag ere saa nær beslægtede, at Undervisning i det ene Fag vil hjælpe til at fremme det andet. Horace Mann, en berømt Professor, har sagt: „Jeg tror, at et Barn vil lære at tegne og skrive snarere, end det vil lære blot at skrive.“

Idet jeg herved vil slutte dette for mig saa interessante Emne, tillader jeg mig endnu at anbefale dets store

Betydning for vort unge, blomstrende Utah, med sin store Fremtid for vores Børn, til vores Skoleforstandere, Lærere og Forældre, saa vel som til den studerende Ungdom og Haandværkere; thi

det er umuligt, at de kommande Slegter ville kunne finde Jord nok i Utah til at dyrke, og dersfor bør de i Tide uddannes for andre Næringsveje.

Mit Hjem i Vesten.

Tilegnet Missionærerne.

Mel.: »Hvi längtar du åter till fädernejord?«

Maar ene jeg vandrer ved nordlige Fjeld,
Hvor Snedriven folder sit Tæppe,
Hvor Granen har Stade, og Vinterens Bæld
Hjemføger hver Dal og hver Klippe,
Da flygter min Tanke til Zion i Vest,
Hvor elskte Familie og Venner dernæst
Sig fryder blandt Esraims Hoje.

Jeg synes, jeg hører den venlige Rost,
Som taler om mig og om Flere,
Du bringer Guds Bud til Oprigtiges Trost,
Der ogsaa skal Sandheden høre.
Jeg holder den stille, den kjærlige Bon,
Som ydmigt opsendes til Fader i Bon
Hvor mig i de nordlige Egne.

O herlige Arne, mit udvalgte Hjem,
Som Gud har mig skjenket i Vesten,
Hvorhen jeg end vandrer blandt Klipperne frem,
Blandt Venner, hos Slægt eller Næsten,
Saa kommer dog Zion i Tanken mig nær,
Om det er min Sang, og den glæder mig her
Blandt nordlige Dale og Fjelde.

Om Løgnens og Falskhedens Aaland iles frem
Og Uret om Zion vil tale,
Om Folket ej mættet af Had mod mit Hjem,
Der trives som Rosen i Dale,
Det styrker kun ene min Længsel, min Hu.
Hvor er der en Orken, der blomstrer som Du,
Mit yndige Bjerghjem i Vesten?

Af hør, mine Kjære, som bier paa mig
I Efraims hndige Dale,
Jeg føler Her sige saa venlig og blid:
Gid snart vi med Fader sik tale;
Hvis Gud det saa styrer, vi gjenes paa ny,
Og efter opjende vor Lovfang mod Sky,
I Zion, thi der har jeg hjemme.

Men endnu et Bidet ved nordlige Fjeld
Jeg virker for Sandhedens Fremme;
Ja, styrket af Herren, med Lykke og Held
Jeg ivrig oplofter min Stemme.
Naar Tiden er omme, jeg iler til Dig,
Som altid i Tankerne bier paa mig,
Min Kjære blandt Efraims Høje.

C. A. Thörnblom.

Blandingar.

Den tidligere Præsident, Marschal Deodora da Fonseca, som for nogle Dage siden er afgaet ved Doden, var født 1834, gjennemgik den polytekniske Skole i Rio og trædte derefter ind i Hæren. I Krigen 1865 mellem Argentina og Paraguay udmærkede han sig og avancerede til Major og i senere Krige til General og Marschal. I denne sidste Charge blev han meget populær, særlig da han kom i Konflikt med Høffet og blev forvist til Provinjen Matteo Grossø. Han var en væsenlig Faktor ved Omstyrten af Kejserdommet og kom den 15. Novbr. 1889 i Spidjen for den brasilianske Republik, men medbragte ikke til denne høje Post særlige Betingelser. Hans Regime forhindrede ikke Nepotisme, og da han vilde afdække den derved opstaaede Utilfredshed ved et Statskup, havde han ikke Autoritet nok dertil. Han maatte som Folge deraf i November ifjor abdicere, har siden den Tid været hderst lidende og er nu buffet under for Kræft i Strubehovedet.

Notits.

De af vore Abonnenter, som mulig maatte mangle enkelte Numre af „Skandinaviens Stjerne,” 4de Nargang, kunne erholde disse paa „Stjernen“'s Kontor ved straks at refvire.

Indhold.

De skjonne Kunster	369, 376	Mit Hjem i Vesten (Poesi).....	379
Red. Amt.:		Blandingar	380
Hvilken er den sande Kirke? ...	374	Notits	380
Korrespondance	375		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trætt hos F. C. Bording (B. Peterzen).